
Resebrev - juni 2009. Vi är 1-åringar på Balearerna & i Barcelona!

Tänk vad tiden går fort, redan ett år som långseglare! Då borde man ju göra en liten summering över hur det känns, vad man tycker och liknande.

Vissa saker kan man lätt konstatera. Bo i båt och utrymme är ett sådant exempel. Det har fungerat alldeles utmärkt och det är inte mycket vi saknat. Allt man behöver finns och får plats. Vi får väl se den dagen man kommer hem men det känns i nuläget väldigt avlägset att bo i något stort, behoven har klart krympt under detta år. Kanske är det lite skillnad när man är yrkesverksam men jag kan intyga att man inte behöver 36 kavajer och minst lika många par skor, även om det fortfarande slinker ner lite nya skor då och då i båten. Sina laster har man ju kvar!

Att komma till nya platser och få uppleva dessa är fortfarande lika roligt. Största svårigheten är nog att ge sig tiden, vi har ju faktiskt ingen tid att passa. Det blir förstås väldigt mycket nya intryck så emellanåt behöver man tid att bara få smälta in allt.

Två extra bonusar är den språkförståelse man får när man vistas lite längre tid i ett land och att ha tid att laga mat. Något vi alltid gillat men vardagen har tidigare varit begränsad och tiden har styrt tillagningen. Nu har vi fått tid både att fundera ut nyheter, ofta baserat på något som råkar finnas i skåpet, och gott om tid att prova oss fram när vi lagar maten.

Seglingen har i stort sett fungerat bra. Vi är försiktiga av oss och kollar noga in alla väderprognoser och hittills har vi klarat oss helt och hållet från överraskningar. Vad man kan sakna är att få segla på "platt vatten". Vi vet de som gått över Biscaya i bleke så det finns. Baksidan på den medaljen är förstås att det då är just bleke, vilket vi inte heller vill ha! Vad vi tycker är lagom vind och sjö är egentligen ett väldigt snävt område.

Kontakten med våra nära och kära där hemma har fungerat bra tycker vi. Förutsättningen för oss har varit en bra internetuppkoppling och Skype, som varit jättebra, har förstås hjälpt till. Eftersom vi var ganska lång tid i Spanien skaffade vi tidigt ett spanskt telefonnummer med kontantkort, vilket gör att de där hemma kunnat ringa oss utan att vi betalat (finns bättre lösningar) och vi har kunnat ringa de lokala samtal vi behövt.

Vad vi saknat är det sociala umgänget med vänner, arbetskamrater och liknande. Istället har vi förstås träffat en massa likasinnade långseglare. Ibland blir det bara ett flyktigt möte men ibland känner man att där finns mer och fortsätter att hålla kontakt.

Sedan har vi ju alla dessa oväntade möten med människor som ger så otroligt mycket.

Vilken omtänksamhet det ändå finns ute i världen! Ta till exempel killen i Adra, Valdemar, som förra månaden, helt oombedd, tog oss med på bilutflykt.

Vi firade vår 1-årsdag som långseglare i Mar Menor, det lilla spanska innanhavet.

Här var vattentemperaturen redan 25 grader så vi låg kvar någon extra dag i vår vik och badade.

Ännu en dag hade vi vindarna med oss och seglade sedan upp till Alicante.

Fin strandpromenad i Alicante

Med fina byggnader...

och hamnen mitt i stan!

Det är en genuin stad med många fina byggnader, gator och gränder. Här finns en del att se men jag har varit här förut så vi prioriterade arbete med båten den dag vi låg där.

För nu hägrade Balearerna och när väderprognosen åter visade att det skulle bli mycket vind och sjö om några dagar beslöt vi direkt att göra en nattsegling över till Ibiza. Och fick en fin segling! På nästan platt vatten i en lättvindsslör gled vi bekvämt fram dessa 100 Nm. Än så länge har sanningshalten i uttrycket "on the nose" inte levt upp till sitt rykte! Vind och sjö skulle komma från sydväst så vi letade oss över till ostsidan av Ibiza. I staden, med samma namn, var det fullt i de båda hamnarna så vi ankrade utanför. I en stor vik som erbjöd ganska lite vindskydd och med låg mysfaktor, så efter att ha sovit middag ett par timmar drog vi upp ankaret och gick en bit norrut. Vikarna här heter Cala och i sjökortet hade vi sett en djup vik som hette Cala Llonga dit vi styrde. Egentligen är Cala en variant på Cave, och betyder således grotta, men i praktiken är det oftast en vik. Här låg vi, tillsammans med fem andra båtar, helt skyddade från sjö i denna lilla vik som hade en fin liten sandstrand längst in. På båda sidor var bergen höga vilket gjorde att den lite västliga vinden ibland kastade sig ner från land över oss i viken, stundtals med hårda vindar. Dessa kastvindar varade inte länge och våra dubbla ankare satt fint på 10 meters djup. På Ibiza finns bara tre samhällen med hamn, och följande dag fick vi plats på ostsidan i Santa Eulalia. Namnet får en att tänka på Åsa-Nisse och en viss koppling till Småland finns det nog. Gnosjö-andan var det i alla fall inget fel på när de skulle ta betalt. 66 € för vår lilla båt! Då var visserligen 6 € för elen, men vatten avstod vi från.

Eulalia visade sig vara en trevlig liten stad med en fin strandpromenad kantad av små restauranger. Att döma av tidningsutbudet i kiosker gästades man av gott om engelsmän och tyskar. Vi tillbringade en mysig kväll på pub med livemusik, vilken också besöktes av många trevliga engelsmän.

Men med den prisnivån så räcker det med en natt och nästa dag gick vi ännu lite längre norrut och ankrade upp i Cala de San Vicente. En liten ort som bestod av några hotell längs en stor sandstrand och pampiga villor uppe på bergssidan och som sedan följdes av Clot d'és Llamp, en enslig vik omgärdad av otroliga klippformationer. Ankarbotten i dessa vikar var mest av sand så vi låg och njöt i turkosfärgat vykortsvatten.

seaQwest för ankar i Clot d'és Llamp

Åter en lättvindsslör, dvs 5-8 m/s, tog oss sedan över till Mallorca. Vi har aldrig varit på "Mallis" men hade förstås en massa förutfattade meningar. Vi gick till Santa Ponsa som ligger i sydvästra delen och inte så långt från Palma, som är huvudort. Vi hade hört att där skulle vara fint och vår pilotbok beskrev platsen som pittoresk. Jo hamnen, vid sidan om den stora viken, med omkringliggande bostadsområde var fint men var en s.k. urbanisation där man lever bevakat innanför stängda grindar. Alla aktiviteter fanns längst inne i den stora ankarviken som kantades av höga hotell och där gatorna mest bestod av turist-tingeltangel. Vi stannade bara en natt och istället fortsatte vi norrut, längs västsidan, som är vild och vacker. Höga berg i alla möjliga formationer dominerar, kargt men samtidigt grönt och fullt av små vikar, många med turkost vatten över sand.

Liten spårvagn i Port de Sóller

Rund vik med naturlig öppning mot väster

Vi gick till Port de Sóller mitt på nordvästsidan. En rund, naturlig vik med hamn och bara en liten öppning ut mot havet. Det är också den enda hamnen på denna långa kuststräcka. Det finns några calor att ankra i men de förutsätter att vädret är ok. Runt viken låg ett par rader bebyggelse och självklart fanns det en lång strand. Fin strandpromenad kunde man också ståta med. Och en liten söt spårvagn! Den gick varje halvtimme längs hela stranden och vidare till byn Sóller, 5 km längre upp i bergen. Gott om restauranger och fina hantverksbutiker kompletterade bilden.

Längs Mallorcas nordvästra kust

Dramatiska klippor

Formentors fyr på norra Mallorca

Längst upp i nordväst rundade vi Formentor som bjuder på hisnande serpentinvägar och dramatiska klippstup. I Cala Formentor träffade vi JRSK-båten Prima Donna så det blev några dagars trevligt umgänge. Liggandes i en stor, fin vik med kristallklart vatten blev det förstås gott om tillfällen till bad under några härliga, varma dagar.

Cala Formentor

Prima Donna

En dag besökte vi den lilla staden Pollenca, som låg alldeles intill, för att fylla på förråden. Sedan gick vi tillsammans med Prima Donna tillbaka ner till Port de Sóller. Nu åkte vi med spårvagnen upp till byn, där det i sin tur fanns ett litet tåg som tog oss till Palma. För många, många år sedan var byn i stort sett isolerad från resten av ön på grund av de höga bergen. Enklarest var ta sjövägen om man skulle någonstans men då kunde man lika gärna åka till spanska fastlandet eller till Frankrike. Språket i Sóller blev därför en mix av malloricanska, spanska och franska. Till slut byggde man en lång tunnel genom bergen och sedan 1912 går detta tåg några gånger om dagen.

Namnet Sóller kommer ifrån arabiska Sulliar vilket betyder "den gyllene dalen". Det namnet levde man verkligen upp till under vår färd. Överallt odlades det, främst citroner och apelsiner, i riklig mängd.

Staden Palma de Mallorca bjöd på ett strålande väder så mesta tiden denna eftermiddag strosade vi runt i staden, satt på någon uteservering, åt tapas, tittade på folk och försökte hålla vätskebalansen i schack. Även här finns förstas en stor katedral men renovering pågick så vi avstod från att gå in. En pampig byggnad var det med massor av tinnar och torn och fina utsirade detaljer i sten. Gränderna i gamla stan, med mängder av små butiker, besökte vi förstas och gick också en sväng ner till hamnområdet. Palma hamn är stor så vi insåg snabbt att vi inte skulle hinna gå runt utan nöjde oss med att insupa lite atmosfär. 19.30 går sista tåget tillbaka till Sóller och kl 21.00 var vi tillbaka i båtarna.

Fint hus i Palma de Mallorca

Och gammalt olivträd!

Det fanns förstas en katedral

Våra förutfattade meningar har kommit ordentligt på skam och Mallorca har varit en fin upplevelse. Men nu vinkade vi hejdå till Prima Donna, som fortsatte runt Mallorca, medan vi satte kurs mot Barcelona. 2 timmar kunde vi segla sedan blev det motorgång på ett alldeles platt vatten. Vid ett tillfälle såg vi mindre valar som vältrade sig i vattnet annars var havet tomt detta dygn. Desto livligare båttrafik blev det på morgonen när vi kom till Barcelona som är Spaniens näst största stad med sina 4 miljoner invånare (med förstäder).

Redan för flera veckor sedan mailade vi till flera hamnar en förfrågan om att kunna lämna båten i sommar. Port Olympic var en av de få som svarade, något vi var glada för då de redan innan var vårt förstahandsval, dessutom erbjöd de oss ett bra pris, 300 € i månaden. Andra seglare vi mött har fått avslag eller klart högre prisuppgifter så vi hade nog lite tur.

Som man kan gissa av namnet, Port Olympic, byggdes denna hamn till OS i Barcelona 1992. Att man dessutom kan flyga billigt direkt till Göteborg gör ju inte saken sämre.

Ett exempel på den lokala språkskillnaden är detta Port. På spanska (kastilianska) heter det ju Puerto, men på katalanska, som man pratar här, heter det Port. Katalanskan är klart influerad av franskan och ofta finns skyltar på båda språken. En stor skillnad här är att alla kan prata vanlig spanska också och dessutom är de oftast bra på engelska.

Det är lätt att klara sig som turist i Barcelona.

Nu fick vi en bra plats på den borte pontonen som var försedd med låst grind och som låg närmast "torre controll" dvs. kontrolltornet för hamnen. Sådant finns i varje spansk hamn och det är där personalen finns. Vi skall be personalen hålla ett extra öga på seaQwest medan vi är borta och dessutom finns det webkamera så vi kanske kan kika själva på internet. Ankomstdagen gick till att göra oss hemmastadda och sova igen lite nattsömn. För oss var det midsommarafton vilket vi firade i liten skala med kräftor och färska hallon.

Sedan låg nio dagar framför oss, avsedda till att förbereda för att lämna båten samt att vara turist i Barcelona. Vi kommer ju tillbaka efter sommaren så en del kan vi spara tills dess. Första dagen tänkte vi bara besöka turistbyrån och traskade iväg mot den andra centrala hamnen, Port Vell. Vi gick då genom de gamla arbetarkvarteren Barceloneta, som är ett lite äldre bostadsområde, beläget mellan hamnarna i direkt anslutning till playan, med massor av smala gränder, butiker och barer.

Supportrar till Catalan Dragons

Folkvimmel på Ramblan

2 lag tävlade i höjd - 7 personer högt!

Promenaden fortsatte längs hela Ramblan, som är den stora huvudgatan. Över 1 km lång och med ett brett mittstråk för de gående. Här finns mängder med olika stånd där man säljer djur, blommor, tavlor och souvenirer samt barer, uppträdanden, gatuförsäljare och folk, folk, folk. Baksidan på medaljen är förstås att allt är väldigt dyrt runt turiststråken. Men ett härligt folkliv som bäst studeras från en stol på någon av alla uteserveringarna. Just denna dag såg vi många som var klädda i rött & gult och viftade med vimplar. Det var en historisk dag med premiär för professionell rugby, Super League, i Spanien! Denna första match gick mellan hemmalaget Catalan Dragons och engelska Warrington Wolfes, vars supportrar gjorde ett gott försök att synas i Barcelona. Hur det gick? Matchen slutade 24-12 till Warrington.

Vi slank också in en liten sväng på den stora matmarknaden La Boqueria, som skall vara en av världens bästa, med över 300 stånd på 6 000 kvm. Här fanns allt, och var superfräscht så här skall vi storhandla när det blir dags för oss att fylla upp förråden efter sommaren. Så småningom blev det lunch på Hard Rock Café, besök på turistbyrån, vandring genom de gotiska kvarteren förbi katedralen och mera tittande på uppträden och folk innan vi nio timmar senare släpade oss ombord på ben och fötter som var helt slut.

På kvällen den 23 juni började det smattra och smälla från stranden precis bredvid oss. Det visade sig vara Saint Joan, Spaniens svar på midsommar, då man firar sommarsolståndet. Något vi inte var medvetna om och tyvärr missade vi att vara ute och delta i folklivet. Den natten blev det inte mycket sömn, då firandet pågår från solnedgång till soluppgång, med raketer, smällare och eldar som viktigaste ingredienser i firandet.

De höga husen vid Port Olímpic

Stor del av Barcelonas uteliv är koncentrerat till området kring Port Olímpic. Här finns massor av restauranger och en del av dem förvandlas framåt natten till diskotek. Normalt stör det inte oss, som sover hårt. Under kvällens första delar är det en härlig blandning av folk på dessa ställen. Uppklädda människor som skall äta middag lite senare blandas med kontorsfolket som kopplar av en stund, badgästerna som inte gått hem än och sådana som vi som är ute och strövar. Alla är ute efter samma sak, att ta en drink och att titta på folk.

Casa Battló

Vi var förstås turister och gjorde en tvådagars busstur, s.k. hop-on hop-off. Det finns två linjer, en sydlig och en nordlig så vi tog en om dagen. Första dagen gick turen via den stora shoppinggatan Passeig de Gràcia där vi stannade vid arkitekten Antoni Gaudis verk, modernisthusen Casa Battló och La Pedrera (eller Casa Mila som den heter), båda byggda under tidigt 1900-tal.

Fantastiska fantasifulla skapelser med minst sagt oväntade lösningar. Arkitekten Gaudí levde år 1852-1926 och har verkligen satt sin prägel på Barcelona med skapandet av flera berömda hus men främst av allt påbörjandet av katedralen La Sagrada Família.

Casa Mila

Bilder från Casa Mila (La Pedrera):

Innergård

Utsikt över Passeig de Gràcia

Skorstenarna vaktar på taket

Vi besökte stadsdelen Poble Espanya som byggdes till världsutställningen i Barcelona år 1929. Här har man skapat en stad i miniatyr där varje hus representerar byggnadssättet för respektive del av Spanien.

Det finns gott om restauranger och små fina hantverksbutiker innanför murarna. Lite irriterande är det att behöva betala inträde för att sedan få lov att handla på insidan. Borde man kunna lösa på ett bättre sätt.

Slutligen stannade vi vid Miramar, uppe på berget Montjuïc, som bjuder på fin utsikt över såväl staden som hamnarna. Alldeles bredvid ligger flera museer och här hittar man arenan där såväl världsutställningen 1929 som OS år 1992 invigdes.

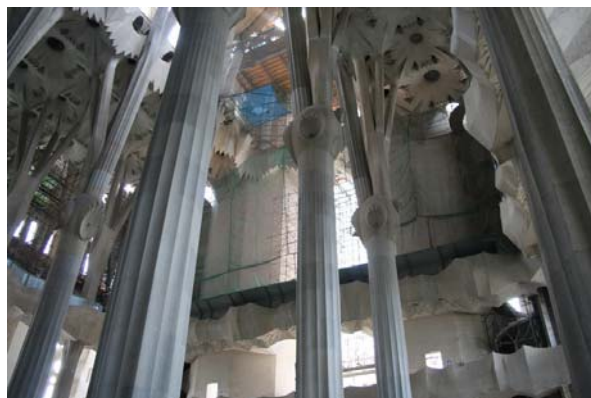
Vy över Port Vell från Miramar

Nästa dag åkte vi den andra busslinjen och vårt första stopp blev då vid den omtalade katedralen La Sagrada Familia. Ett imponerande bygge som Gaudi redan som 31-åring övertog och sedan ägnade resten av sitt liv åt. När Gaudi anslöt sig till projektet hade det pågått i 1,5 år och han ändrade raskt planerna till något som påminner om det vi ser idag. I slutet av sin levnad skapade han modeller som visade hur han tänkt så att kyrkan skulle kunna byggas klart efter hans död. Tyvärr brann det hus bredvid kyrkan där hans arbeten förvarades ner och mycket har man sedan försökt återskapa men ibland fått gissa hur han tänkte. Kyrkan byggs helt och hållet med privata pengar, donationer och entréavgifter, vilket också styr takten på bygget men nu tror man sig kunna få klart invändigt inom några år och att utsidan skulle kunna stå klar till år 2030. Den som lever får se!

Fint ljusinsläpp

"Träden" reser sig mot taket

Imponerande bygge!

Det är fortfarande mycket som saknas. Till exempel skall kyrkan ha 18 torn. 12 skall symbolisera apostlarna och av dessa finns idag 8 torn resta och är över 100 meter höga. Det skall bli fyra lite högre torn för evangelisterna, ett för Jungfru Maria och slutligen ett 170 meter högt torn som skall symbolisera Jesus. Han tänkte inte smått, Gaudi. Vackert är det i alla fall med allt ljus som silas in i byggnaden och befriande att slippa se allt påkostat guldarbete som annars präglar kyrkor. Enligt Gaudis tankar skall man i denna kyrka få känslan av att befinna sig i en skog där ljuset silas ner mellan trädkronorna.

Nästa anhalt på vårt dagsprogram blev Parc Güell, en park som Gaudi skapat och som också den bygger på naturens eget formspråk. Tyvärr var detta dagen efter spanjorernas midsommar då firandet runt omkring oss stal vår nattsömn så vi kan nog inte ge parken rättvisa. I värmen var vi alldeles för trötta på eftermiddagen och tog inte till oss mycket.

Trädliknande salar

Entrén till Parc Guell

Vi fortsatte istället bussturen förbi bland annat Tibidabo och Nou Camp, Barcas hemmaarena, som för tillfället var stängd då man förberedde en konsert med U2 om ett par dagar. Vid stora torget i centrum, Placa de Catalunya, klev vi av och avslutade med att strosa längs Ramblan ännu en gång.

Som i alla storstäder finns det en tunnelbana, eller Metro som det egentligen heter. En eftermiddag åkte vi med denna till Placa la Espanya, vilket också är infarten till den stora parken på berget Montjuïc. Detta är kulturens vagga i Barcalona.

Placa la Espanya

Vårt mål för dagen var Fundació Joan Miró, beläget i en lite nyare, vit byggnad designad av Miró's vän, arkitekten Josep Lluís Sert. Här finns en permanent utställning som visar många av denne aktive målares verk. Han föddes i Barcelona 1893 och dog på Mallorca 1983. Fadern, som var urmakare och guldsmed, ville att han skulle ägna sig åt affärer och studera handel. För att slippa undan la sig Miró sjuk och ägnade sig under sin konvalescens åt tecknande. Så småningom kunde han gå på konstskola och resten är historia. Under sin långa levnad åstadkom han 2 000 oljemålningar, 500 skulpturer och mängder med keramikarbeten, skisser och collage. I den kronologiska delen av utställningen är det intressant att se att redan under 1920-talet skapades den stil som vi idag alltid förbinder med Miró.

Fontänen under dagtid

Inne på museet snubblade vi på en svensk kille som hade gått El Camino, pilgrimsvandringen till Santiago de Compostela, och nu passade på att besöka Barcelona. Där var ju vi och kikade förra sommaren så vi hade en del att diskutera, både om den delen av Spanien och vad som skulle hinnas med i Barcelona. Tillsammans återvände vi ned till entrén till parken och gick till kvällen upp mot det pampiga konstmuseet framför vilket man till världsutställningen 1929 byggde en vacker fontän, Font Màgica. Vid denna magiska fontän visas några kvällar i veckan ett fantastiskt vattenskådespel ackompanjerat av färg, ljus, rörelse och musik. Mycket vackert!

Pampigt skådespel vid Font Màgica under kvällstid

Under tiden har vi också gått igenom alla stuvutrymmen i båten, sett över vad som skall tas med hem, packat ner segel och gummibåt och allmänt förberett för att lämna vår båt. Lite konstigt känns det att åka från det som varit vårt hem i över ett års tid men samtidigt ser vi fram emot att besöka Sverige nu under den finaste tiden och att träffa alla vi saknat. Vi skall ha semester från seglarlivet och dessutom prova på att jobba lite innan vi återvänder. I bästa fall kanske det kan bli någon liten tur i vår svenska skärgård också. 29 juni var det dags för oss att ta bussen till Girona, flygplatsen norr om Barcelona. Det är cirka 10 mil att åka men direktbussen kör dit på dryga timman för 12 € per person. Ryanair tog oss sedan till Göteborg City (Säve) på bara 3 timmar och vi fick ett härligt återseende när inflygningen gick över södra skärgården och vår hemmahamn, Krossholmen. För tillfället var vädret i Göteborg ungefär detsamma som i Barcelona, så det var bara att fortsätta att njuta av värmen.

Heléne @ seaQwest

